

ALTIN KUŞ

İÇİNDEKİLER

ALTIN KUŞ

Daha yeni yumurtlamıştı. Çilli yumurtaları yuvada çevreye gülümser gibiydi.

Onların üzerine kuluçkaya yatmıştı. Bir ayak sesi duyunca önce şaşırdı. Birden bire bu kadar yakınına kadar gelen kimdi? Etrafına bakındı. Kimsecikler yoktu. Yoksa yanılmış mıydı? Ama olamazdı. Sesi duymuştu. Kuru

otların üzerine basıldığında çıkan bir sesti duyduğu. Başını biraz kaldırdı tekrar etrafını gözetledi. Biraz ileride bir karartı gördü. Sonra da yavaş yavaş yuvasına doğru yürüyen birini fark etti. "Aman Allah'ım!" dedi. Kalbi küt küt atıyordu.

Ya bu insan, yumurtalarını alırsa. Ya on beş yirmi gün sonra çıkacak yavrularından kendini mahrum bırakırsa. İşte o zaman pek üzülürdü. Buna üzülmek denmezdi. Ölesiye kederlenirdi.

Onun canını alsınlardı da yumurtalarını ellemesinlerdi.

Yine duydu o sesi. Tekrar o yöne baktı. Evet evet biraz ilerde bir avcı yuvaya doğru yaklaşıyordu. Bir şey mi sezmişti adam. Yoksa

onu görmüş müydü? “Belki de görmemiştir!” dedi içten içe. Bir plân kurdu kafasından. Bu avcıdan yuvasını korumalıydı. Yumurtalarını da. Böylece on beş-yirmi gün sonra yumurtadan çıkacak yavrularını kurtarmış olacaktı.

Onların doğması gerekti. Yumurtalardan çıkıp hayat soluması gerekti. Bu dünyanın güzellik-lerini görmeleri gerekti.

Sonra birden aklına bir şey geldi. Yaralı bir kuş taklidi yaparak yumurtaları koruyabilirdi.

Yuvasından çıktı. Çilli yumurtaları hüzünlü bir şekilde sanki ona bakıyorlardı. Sanki "Anneciğim bizi bırakma!" diyorlardı. O,

onlarla konuşur gibi "Sizin için gidiyorum canlarım. Sizin için gerekirse ölürüm!" dedi.

Yumurtalar sessiz bir şekilde ona bakıyorlardı. O bu sessiz bakışların içindeki sesi duyabiliyordu. Yavrularının ağlamalarını sanki hissedebiliyordu.

Birden birkaç kanat çırpma hareketiyle kendini gösterdi. Avcı otların arasındaki kıpırdamayı görünce durdu. Önce bu kıpırtının ne olduğunu anlamaya çalıştı. Altın kuş onun dikkatini çektiğini anlayınca biraz daha

ortaya çıktı. Yaralı bir kuş taklidi yapmaya başladı. Avcı onu gördü. Silâhını ona doğrulttu. Ama onun yaralı olduğunu düşünerek silâhı kayışından tutup sırtına taktı.

Yavaş yavaş ona doğru yürümeye başladı. Altın kuş yuvadan uzaklaştırıyordu adamı. Bir başka yöne doğru kırık kanatlı bir kuş taklidi

yaparak gidiyordu. Avcı da onun peşinden geliyordu. Yuvadan epey uzaklaştığını anlayan kuş tam avcının onu yakalayacağı bir sıra hemen kendini toparladı ve havalandı. Avcı silâhını alıp ona doğrulttu, ama iş işten geçmişti. Kuş vuruş mesafesinin dışına çıkmıştı. Adam epey şaşırmıştı. Bu yaralı kuşa ne olmuştu böyle. Birden iyileşmesinin sebebi neydi?

Altın kuş biliyordu bunun sebebini. Bu bir sırdı. O gün biraz da gülmüştü avcının hâline.

Gözlerini tekrar ufuklarda gezdirdi. O günün zorluğunu ve bunun yanında avcının durumunu bir daha düşündü. Sonra konmuş olduğu kayanın üzerinden havalandı. Akşam olmadan yuvasına gitmesi gerektiği aklına geldi. Yumurtalarını soğutmaması gerekiyordu. Yoksa yavruları ölebilirdi. Kanat açıp yuvasına doğru uçarken güneş de yavaş yavaş ufka doğru süzülüyordu.

KIZIL YELE

Kızıl Yele annesiyle kırlarda dolaşıyordu. Yeşil çimenler, sarı çiçekler, kırmızı gelincikler gezdiği her yerde onlara gülümsüyordu.

Güneş, sarışın ışınlarıyla onları okşuyordu. Papatya tarlaları, yolları üzerinde beyaz ve sarı desenli kilimler gibi serilmişti.

Kızıl Yele annesine:

– Anneciğim bugün hava ne kadar güzel, değil mi, dedi.

Annesi:

– Evet çocuğum, pek güzel. Gün ışığı ve çiçekler, nasıl da iç içe bir güzellik halkası oluşturuyorlar.

– Anneciğim akşama kadar bu kırlarda dolaşalım, olmaz mı? Böyle güzel bir günü bir daha ya bulur ya bulamayız. Günlerce hava hep kapalıydı. Siyah bulutlardan başka bir şey göremedik; ne gün ışığı ne de bir mavilik, ama bugün çok güzel bir gün. Bir günlük hürriyet her şeye değer. Nasıl olsa sahibimiz de gelip bizi almadı.

– Evet, bugün hava bambaşka. Eğer sahibimiz gelip bizi almazsa akşama kadar dolaşabiliriz, dedi.

Kızıl Yele sevincinden bir o yana bir bu yana koştu, birkaç kez havaya çifte attı. Bu, onun sevindiğinde yaptığı hareketlerdendi. Bir taraftan koşuyor, bir taraftan da "Yaşasın,

yaşasın ne güzel, akşama kadar oynayacağım!" diyordu.

Annesi onun bu sevinçli hâline sadece gülümsüyordu. Kendisi de küçükken sevinçle coştuğu zamanlar toprakta toz kaldırıp, oynayıp zıplar, böyle çimenlerin üzerinde bir sağa bir sola koşardı.

O gün akşama kadar gezip tozdular. Kızıl Yele ise hep oynadı. Kelebekleri kovaladı, bulutlarla yarıştı. Ağaç gölgelerinde serinledi. Kuşlara şakalar yaptı. Onları korkutmak için kuyruğunu salladı.

Akşama kadar ne sahipleri geldi ne de bir başkası.

Kızıl Yele mutluydu, ama annesi endişeliydi. Çünkü sahipleri hâlâ onları almaya gelmemişti. Yoksa onları kırlarda unutmuş muydu? Eğer unuttuysa gece boyu yalnız başlarına bu kırlarda ne yaparlardı?

Hâlbuki sahibi onları böyle otlamaları için kırlara bırakır, akşama doğru da alıp evine götürürdü.

Bugün gelmemişti işte. Anne bu sebepten tedirgindi. Geceleri bu yerler pek tekin olmazdı. Ya bir canavar çıkarsa karşılarına. Kendi için değil yavrusu için üzülürdü. Çünkü o

daha çok küçüktü. Göreceği günler, yaşayacağı uzun bir ömür vardı daha.

Akşama kadar beklediler ama boşuna. Ne gelen vardı ne giden.

Akşamın karanlığı ve serinliği yavaş yavaş çevreye yerleşiyordu. Vakit ilerledikçe korkmaya başladılar. Ama asıl endişeli olan annesiydi.

Kızıl Yele'nin işi işti. Nasıl olsa sıcak bir anne göğsü vardı. Ona sokulur ve bütün korkularını atardı. Ya annesi kime sığınsın?

Akşamın ilerleyen saatlerinde anne ve Kızıl Yele sahiplerinden iyice ümitlerini kestiler. Kuytu bir yer bulmak için yürümeye başladılar.

Hafif hafif bir rüzgâr esiyordu. Rüzgâr gecenin karanlığında göremedikleri papatyalardan, gelinciklerden, mor sümbüllerden onlara kokular getiriyordu.

Yürürken biraz ilerde bir kaya gördüler. Bu epey iri ve yaşlı bir kayaydı. Sanki küçük bir dağ görünümündeydi.

Anne ve Kızıl Yele yavaş yavaş bu kayaya doğru yürüdüler.

Biraz sonra oraya ulaşmışlardı. Kayanın kenarında geceyi geçirmeye karar verdiler.

Vakit epeyce ilerlemişti. Kurt ulumaları, baykuş sesleri sanki onlara tehlike sinyalleri veriyordu.

Anne, kayanın yanına uzandı. Kızıl Yele de onun yanına uzanıp annesine iyice sokuldu. Anne, gün boyu yorulduğu için başını yere yaslayıp hemen uykuya daldı. Ama Kızıl Yele'nin gözüne bir türlü uyku girmiyordu.

Tam uykuya dalacaktı ki Kızıl Yele bir ses duydu. Çok korktu. Gözlerini iri iri açtı ve annesine daha da sokuldu. Bütün vücudu tir tir titriyordu. Annesi ise uyuyordu. Kızıl Yele onu uyandırmadı. Ama ona iyice sarıldı.

Ses şimdi daha yakından geliyordu. Kızıl Yele dikkat etti, kulaklarını dikti ve sesi dinledi:

Sanki biri onun ismini söylüyordu:

"Kızıl Yele! Kızıl Yele!"

Kızıl Yele etrafına baktı. Kimsecikler yoktu. Zaten olsaydı da göremezdi. Çünkü etraf çok karanlıktı.

Hâlâ ses “Kızıl Yele! Kızıl Yele!” diye onu çağırıyordu. Kızıl Yele en sonunda dayanamayıp sordu:

– Kimsin, neredesin? Seni göremiyorum!

Ses:

– Yukarıya gökyüzüne bak, beni orada görebilirsin, diye karşılık verdi.

Kızıl Yele başını gökyüzüne çevirdi, baktı.

– Sen misin bana seslenen, dedi.

– Evet, dedi yıldız, benim.

– Senin adın ne?

– Deminden beri çağırıyorsun ya işte. Kızıl Yele

– O senin asıl adın mı?

– Evet, dedi Kızıl Yele.

– Ya, senin ismin ne?

– Benim ismim Vega, dedi yıldız.

Kızıl Yele ona:

– Vega mı, dedi. O ne biçim isim öyle?

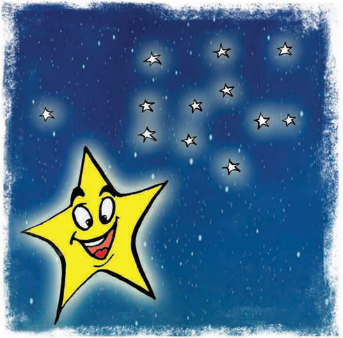
– Bu Batılı bir isim. Beni Avrupalı bilim adamları keşfettikleri için bana bu ismi koydular.

– Ya öyle mi?

– Evet öyle, dedi Vega. Ama benim bağlı bulunduğum takım yıldızının ismi Kanatlı At'tır. Sizin isminizden alınmış.

Anladığı bir ismi duymak ne güzeldi. Vega'ya:

– Demek ki yabancı değilmişsin. Bizim akrabamız sayılırsın.

Vega gülümsedi bu sözler karşısında.

– Öyleyiz, ama biz sadece bir takım yıldızıyız. Sizin gibi canlı değiliz. Sadece şeklimiz size benziyor.

– Peki, dedi Kızıl Yele. Bana şu kanatlı atı tarif et de görebileyim. Vega ona:

– Sağa bak, biraz ileriye. Sola bak, biraz geriye, diyerek tarif etti kanatlı atın yerini.

Kızıl Yele bu parlak yıldızları hayâlinde birleştirdi. Hakikaten bir kanatlı ata benziyordu bu takım yıldızı. Ortasında kare şeklinde parlak yıldızlardan oluşmuş bir gövde ve ondan uzanmış baş, ayaklar ve bir kuyruk. Kanatlar da iki yanda açılmış gibiydi.

Vega ona daha birçok takım yıldızlarından bahsetti. Sonra onların yerini tarif etti. Meselâ Kraliçe ve Kral takım yıldızları taca benziyorlardı. Herkül takım yıldızı bir yükü kaldırmış insana benziyordu. Yaz Üçgeni takım yıldızı üç köşeden oluşmuş bir şekildi.

Ama asıl Kızıl Yele'yi şaşırtan Küçük Ayı ve Büyük Ayı takım yıldızları oldu. Onlara baktığında bir büyük, bir küçük ayıyla karşılaşacağını zanneden Kızıl Yele, karşısında birer cezve görünce önce şaşırdı, sonra katıla katıla güldü. Vega onun gülme sebebini anlayamadı. Ama konuyu anlayınca o da gülmeye başladı. Kızıl Yele en son, gülerek bir espiri yaptı:

– Bunlarla ancak sahibimiz kahve pişirir ve afiyetle içer, dedi küçücük ağzıyla. Az kalsın annesi uyanacaktı sesinden.

Arabacı Takım yıldızı ise tam bir arabaya

benziyordu. Ara sıra annesinin koşulduğu tahtadan yapılmış arabaya. Onun en çok hoşuna giden ise Kuğu takım yıldızlarıydı. Uzun boynuyla sanki bembeyaz bir kuğuyu görür gibi oldu gökyüzünde. Onun biraz gerisinde Kartal takım yıldızını görünce şaşırdı. Kuğuyu kovalayan bir kartal hayal etti. Bu ona ürperti verdi. "Kaç kaç, hızlı uç!" diyesi geldi kuğuya. Ama bunlar sadece şekilden başka bir şey değildi. Heyecanlanması yersizdi. Boğa takım yıldızının şekli de tam evlerindeki boğaya benziyordu. Sahibi ara sıra onu çifte koşardı. Annesi ise işten kurtulurdu böylece.

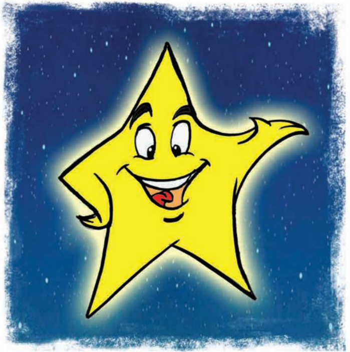
Vega yıldızı neredeyse ona bütün gökyüzünü tanıtmıştı. Gökyüzünün bu güzelliği ona sahibinin bir zamanlar yapmış olduğu duayı hatırlattı. O gün harman yerinden geliyorlardı. Annesinin yanında o da vardı. İnce, zayıf bacaklarıyla tin tin yürüyordu. Annesi arabaya

koşulmuştu. Harmandan kaldırılan ürünleri ambara götürüyorlardı. Akşam olmuş, henüz eve gelememişlerdi. Sahibi yolda şöyle dua etmişti:

“Ey şu parlak yıldızlarla dolu gökleri yaratan Ulu Allah’ım! Bizim de harmanımızın ürünlerini bol eyle. İyilik ve güzelliklerimiz ahirette yüzümüzü ak etsin.

İşte bu duayı düşündü bir an Kızıl Yele. O gün bu sözlerin mânâsını anlayamamıştı. Ama bugün gökyüzünün güzelliğini ve onları

yaratan Allah'ın büyüklüğünü çok iyi anlıyordu.

Onun daldığını gören Vega bir soru sordu:

– Kızıl Yele sen rüya görür müsün?

Kızıl Yele:

– Elbette, dedi. Hem de insanlar gibi rüya görürüm. Gördüğüm rüyaları anneme anlatırım. O da onları yorumlar. Başımıza gelecek şeyleri bazen bu rüyalardan çıkarırız.

Vega gülümsedi.

– Ne güzel, dedi.

Sonra da:

– Epey yorgun görünüyorsun. Nerdeyse gözlerin kapandı kapanacak. Her hâlde uykun geldi. Haydi, beraberce uyuyalım, ne dersin, dedi.

Kızıl Yele:

– Gerçekten çok uykum var, dedi. Belki bir başka gün yine seninle böyle bir kırda sohbet ederiz.

– İnşallah, dedi Vega. O günü iple çekeceğim!

Kızıl Yele ile Vega birbirlerine "Hayırlı geceler." dilediler.

Kısa bir süre sonra ikisi de tatlı bir uykuya daldılar. Kızıl Yele gecenin ilerleyen saatlerinde serin esmeye başlayan rüzgârla biraz üşümüştü. Bu sebepten annesine iyice sokuldu. Onun şefkatli sıcaklığını bütün vücudunda hissediyordu.

Kır çiçekleri, hâlâ tatlı tatlı esen rüzgârla onların üzerine kokular serpmeye devam ediyordu.

Sabahın ilk ışıklarıyla sahiplerini yanlarında gördüler. Bu duruma en çok Kızıl Yele'nin annesi sevindi.